

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5898/2021
15.12.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Миљан Грбовић, адвокат из ..., против туженог Града Новог Сада, кога заступа Правобранилаштво Града Новог Сада, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 939/21 од 20.05.2021. године, на седници одржаној дана 15.12.2021. године, донео је:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 939/21 од 20.05.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 7825/20 од 04.03.2021. године, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужилци на име накнаде нематеријалне штете исплати укупно 380.000,00 динара и то на име накнаде штете за претрпљене физичке болове 80.000,00 динара, за претрпљени страх 80.000,00 динара, на име душевних болова због умањења животне активности 200.000,00 и на име душевних болова због наружености 20.000,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате и да тужилци накнади трошкове поступка у износу од 105.800,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Одбијен је захтев за законску затезну камату на износ трошкова поступка почев од дана пресуђења до извршности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 939/21 од 20.05.2021. године, усвојена је жалба туженог и првостепена пресуда у побијаном делу којим је усвојен тужбени захтев и одлучено о трошковима поступка преиначена тако што је одбијен тужбени захтев тужилце да се обавезе тужени да тужилци на име накнаде нематеријалне штете исплати укупан износ од 380.000,00 динара и то за претрпљене физичке болове 80.000,00 динара, за претрпљени страх 80.000,00 динара, на име душевних болова због умањења животне активности 200.000,00 динара и на име душевних болова због наружености 20.000,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, као и захтев за накнаду трошкова поступка. Обавезана је тужилца да туженом накнади трошкове поступка у износу од 21.000,00 динара, са

законском затезном каматом од извршности до исплате. Обавезана је тужила да туженом накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 12.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјаног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку применом члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20), па је закључио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила АА, рођена 1970. године, претрпела је штету дана ...2020. године после 16,00 часова, када се налазила на клизању у ЈП „Спортски и пословни центар Војводина“ Нови Сад. Након двадесет минута од уласка на клизалиште, осетила је као да јој је неко померио ногу, због чега је изгубила контролу, пала, дочекала се на леви лакат и исти поломила. Тог дана на клизалишту је било пуно људи због чега се створио слој снега, а тужила је видела једну бразду у леду дужине око 30 – 40 цм и дубине око 2 цм, у коју јој је упала шина клизальке. Примљена је у Ургентни центар КЦВ, где јој је рука снимљена и констатован прелом левог лакта. Исти дан је оперисана и након четири до пет месеци од операције је обавила рехабилитацију. Више не иде на клизање. Вештачењем је утврђен интензитет и степен претрпљених болова и страха и њихово трајање, утврђен је проценат умањења опште животне активности од 10% и наведено у чему се огледа и утврђено да је код тужиле као последица штетног догађаја наступила наруженост лаког степена.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је делимично усвојио тужбени захтев, налазећи основ одговорности туженог Града у одредбама члана 154. став 2. и 155. ЗОО, као и члана 3. став 1. тачка 14. и члана 4. став 3. Закона о комуналним делатностима, у одредбама Закона о локалној самоуправи и члана 7. Одлуке о усклађивању Одлуке о организовању радне организације „Спортски и пословни центар Војводина“, као и Статута Града Новог Сада. Оценио је да на страни тужиле не постоји допринос настанку штетног догађаја, те полазећи од критеријума из члана 200. ЗОО тужиле досудио накнаду штете за сваки вид у досуђеним износима.

Другостепени суд је закључио да је првостепени суд погрешно применио материјално право, те да се из изведених доказа не може извести закључак о одговорности туженог за штету коју је претрпела тужила, због чега је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев. Навео је да првостепени суд није узео у обзир да клизање на леду представља спортску активност у смислу одредаба члана 2. и 3. став 1. тачка 1. Закона о спорту, а не комуналну делатност, на темељу каквог образложења и примене материјалног права из члана 3. став 1. тачка 14. и члана 4. став 3. Закона о комуналним делатностима првостепени суд заснива одговорност туженог града.

По оцени Врховног касационог суда, одлука другостепеног суда је заснована на правилној примени материјалног права, а ревизијом се неосновано указује на супротно.

Одредбом члана 2. Закона о комуналним делатностима прописано је да су комуналне делатности у смислу овог закона делатности пружања комуналних услуга од значаја за остварење животних потреба физичких и правних лица код којих је јединица локалне самоуправе дужна да створи услове за обезбеђење одговарајућег квалитета, обима, доступности и континуитета, као и надзор над њиховим вршењем (став 1.), да су комуналне делатности од општег интереса (став 2.) и да су комуналне делатности снабдевање водом за пиће, пречишћавање и одвођење атмосферских отпадних вода, производња, дистрибуција и снабдевање топлотном енергијом, управљање комуналним отпадом, градски и приградски превоз путника, управљање гробљима и сахрањивање, погребна делатност, управљање јавним паркиралиштима, обезбеђење јавног осветљења, управљање пијацама, одржавање улица и путева, одржавање чистоће на површинама јавне намене, одржавање јавних зелених површина, димничарске услуге, делатност ЗОО хигијене (став 3.). Одредбом члана 7. Одлуке о усклађивању одлуке о организовању радне организације Спортски и пословни центар „Војводина“ у оснивању јавног предузећа утврђене су претежне делатности овог јавног предузећа, као делатност спортских објеката: рад отворених или затворених спортских објеката, фудбалских, хокејашких, крикет и рагби стадиони, пливачки базени и стадиони, хале за бокс, хале и стадиони за зимске спортове, терени и стадиони за атлетска такмичења, хале за хокеј на леду, терени за голф, куглане, организација спортских приредби на отвореном и затвореном и управљање њима, за професионалне спортисте и аматере у сопственим објектима, активности особља и руковођење особљем које ради у тим објектима. Одлуком о оснивању ЈП „Спортски и пословни центар Војводина“ Нови Сад, као претежна делатност овог јавног предузећа, није предвиђено обављање комуналних делатности у смислу чланова 2. и 3. Закона о комуналним делатностима, па не постоји ни одговорност и обавеза туженог за накнаду штете по одредбама члана 4. став 3. Закона о комуналним делатностима, члана 13. став 1. тачка 6. и тачка 7. Статута Града Новог Сада, којим је прописано да град уређује и обезбеђује обављање и развој комуналних делатности и оснива јавна, комунална и друга јавна предузећа ради обављања тих делатности, као ни по одредбама члана 184. ЗОО.

Како је у поступку утврђено да је тужиља пала на клизалишту у ЈП „Спортски и пословни центар Војводина“ Нови Сад и задобила тешку телесну повреду приликом обављања спортске активности, то повређивање тужиље, како то правилно налази другостепени суд, није у узрочно-последичној вези са делатношћу туженог града. ЈП „Спортски и пословни центар Војводина“ Нови Сад је посебно правно лице које одговара за штету проузроковану трећем лицу по одредбама члана 170. ЗОО и да би постојала одговорност правног лица за штету, треба да постоји адекватна узрочна веза између штетне радње и настале штете, што у овом случају, како произлази из утврђеног чињеничног стања, тужиља није доказала.

Према одредбама члана 23. Закона о спорту, на одговорност за штету коју претрпи спортиста при бављењу спортским активностима или је проузрокује другом лицу, примењују се општа правила о одговорности за штету (став 1.). Правом на накнаду штете из става 1. овог члана не обухвата се она штета која је у складу са спортским правилима резултат уобичајених опасности и ризика бављења одређеном спортском активношћу.

Супротно наводима ревизије, ванредност односно изузетност ризика и неуобичајеност опасности конкретног случаја, представља услов за примену општих правила о одговорности за штету коју претрпи спортиста при бављењу спортским активностима, а у конкретном случају тужиља није истицала, односно није доказала да је пад и повреда приликом клизања на леду, у условима када је критичном приликом било пуно клизача у смени, резултат неких ванредних, односно изузетних прилика, неуобичајених за спортску област клизања на леду, којом се тужиља и бавила. Наиме, у питању је сходна примена члана 23. став 2. Закона о спорту и посебан основ искључења одговорности за штету, односно пристанак оштећеног као дозвољени ризик, а које околности одричу могућност примене општих правила одговорности за насталу штету. У побијаној одлуци су супротно наводима ревизије, јасно образложена сва питања у вези са основом одговорности за штету и разлозима за њено потпуно искључење, као и питање узрочности штете и с тим у вези непостојање одговорности тужене као објективно одговорног лица за штету, а све у домену правилне примене материјалног права, због чега се као неосновани показују и наводи ревизије да утврђено чињенично стање одлучно за пресуђење указује на потребу доношења другачијије одлуке о тужбеном захтеву. Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу правилност примене материјалног права то је правилно другостепени суд преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев, применом релевантних одредаба материјалног права.

На основу изнетог, применом одредбе члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**